

Za jasné noci

AL
press

edice

KIO KAN

ELIZABETH HARAN

edice
KLOKAN

ELIZABETH HARAN

*Za jasné
noci*

edice
KIOKAN

Copyright © 2016 by Bastei Lübbe AG, Köln
Translation © Pavel Dufek, 2018
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.

Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z německé verze HELLER MOND, WEITE TRÄUME

přeložil Pavel Dufek

Redakční úprava Anetta Nová

Grafická úprava obálky Tomáš Řízek

Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokán, 2018

shop@alpress.cz

Vydání první

ISBN 978-80-7543-695-5

*Tuto knihu věnuji Ann Kenrickové,
jedné ze svých nejmilejších kamarádek.*

*Obdivuji na ní sílu, kterou mnohokrát prokázala,
dále oddanost všem, na kom jí záleží, ušlechtilé,
štědré srdce a také irský smysl pro humor,
který je mi tolik blízký.*

1

Začátek října 1913 Perth, Západní Austrálie

V kamnech hučelo. Od časného rána se na nich ohřívaly žehličky a horko v dílně zakázkového krejčovství Scottových v centru Perthu tak bylo ještě nesnesitelnější. Emily Scottová si v zadní místnosti dílny připadala jako králík v těsné kleci. Seděla ohnutá u Singrovky a šila kalhoty. Náhle nakvašeně vyskočila – a uhodila se hlavou o lampu nad sebou.

„Zatraceně!“ ulevila si od pleti.

Okamžitě si vysloužila nesouhlasné pohledy svých tří bratrů, ale nepřekvapilo ji to. Vždyť nemohla udělat téměř nic, aniž se do toho starší sourozenci pletli. Svůj názor dávali najevo, ať se jednalo o sestřino oblečení, způsob vyjadřování, o to, co jí, nebo o účes, jaký nosí. To neustálé vodění za ručičku lezlo Emily čím dál víc na nervy. Bratři navíc rozhodovali, kam smí chodit, nebo přesněji – kam chodit nesmí. Otec sice nebyl tolik kritický, zato velmi přísný. Kdykoli si chtěla vzít volno, byť jen na chvíli, neobešlo se to bez výmluvy. Pokaždé z toho pak měla ještě dlouhé hodiny špatné svědomí. Tenhle způsob života se jí pranic nezamlouval.

Něco se muselo změnit.

Vždycky když ji některý z bratrů pokáral slovem nebo pohledem, utíkala v myšlenkách do dětství. Maminka zemřela, když bylo Emily teprve osm let. Tenkrát z toho byla vyděšená a nesmírně rozrušená a vůbec nechápala, co znamená slovo „tuberkulóza“ a že už mámu nikdy neuvidí.

Po matčině smrti se k nim přistěhoval Freddy, bratr Emilyina otce. Dívenku náhle obklopovali samí muži. Protože ani otec

ani strýček neměli zkušenosti s výchovou holčičky, jednoduše nedělali mezi sourozenci rozdíl. Jako dítě si směla stejně jako bratři dělat, co se jí zlíbilo. Klidně mohla lézt po stromech, chodit na ryby, ušpinit se, jezdit na kole a hrát si s bratry a jejich kamarády, jako by byla z divokých vajec. Peněz nebývalo nazbyt, proto nosila šaty po chlapcích. Nestěžovala si; naopak jí to vyhovovalo, neboť měla daleko větší volnost než v nějakých šatíčkách s volánky. Byly to šťastné roky...

Jenomže pár dnů před Emilynými patnáctými narozeninami se všechno změnilo. Stalo se to v neděli. Emily zůstala doma sama. Vzácné chvíle samoty se rozhodla využít tak, že si dopřeje příjemnou dlouhou koupel. Sotva vylezla z vany, došlo jí, že si ve svém pokoji zapomněla župan. Neviděla v tom problém, konec konců nebyl nikdo doma. Nedbale kolem sebe omotala ručník a bezstarostně šla předsíní do pokoje. Vtom se rozlétly vchodové dveře a dovnitř se nahrnuli bratři. Emily se lekla, zakopla a natáhla se na podlaze jak široká tak dlouhá. Ručník z ní spadl. Chvatně se zahalila, přesto bratři stačili zahlédnout víc než dost. V mžiku pochopili, že z mladší sestřičky vyrostla dívka.

Hluboce to jimi otrásl. Změna v jejich chování neunikla strýci Freddymu, a proto si je pozval na kobereček, aby zjistil, co se děje, a udělal jim kázání. Jenže z nich nic nevytáhl. Aby věci přišel na kloub, obrátil se přímo na Emily. Ta se o příhodě zprvu zdráhala hovořit, protože se styděla. Ale poněvadž měla se strýcem důvěrnější vztah než s ostatními muži rodiny, přece jen jeho naléhání nakonec podlehla a svěřila se mu, co se jí přihodilo.

„Rozumím,“ zamumlal Freddy. „Tím se samozřejmě vysvětluje jejich chování. Přesto mě udivuje, že je doteď netrklo, že už je z tebe dávno mladá dáma. Ale takoví jsou holt chlapi – spoustu věcí si prostě neuvědomují, dokud je skutečnost neudeří rovnou do očí.“ Vesele se na ni zašklebil, jak to uměl jen on, a ona se jako mnohokrát předtím neubránila úsměvu.

„No, ještě že je výsledky mé proměny nepraštily do očí doopravdy. Každopádně si odteď budu dávat pozor, abych je před nimi schovávala líp. Ale tak jako tak si na to kluci budou muset chtít nechtě zvyknout,“ usmála se ironicky.

Freddy ji zadumaně pozoroval. „Potom co ti umřela máma, pro ně bylo jednodušší se tvářit, jako bys nebyla holka, ale kluk. Teď už to najednou nejde, a oni nevědí, jak se s tím vypořádat. Bojím se, že to od tebe bude chtít svatou trpělivost.“

Tou se tedy Emily obrnila. Bohužel se na zážitek nezapomnělo, jak doufala. Místo toho ji bratři zahrnovali tak přehnanou péčí, že se div nezadusila.

A nic se na tom nezměnilo ani po sedmi letech...

Emily došla k zadním dveřím dílny a prudce je otevřela. Chtěla udělat průvan, ale místo chladivého vánku se do ní opřel náraz horkého větru. Na dané roční období bylo neobyčejné parno.

„Emily, zavři!“ křikl na ni bratr Joe. „Zvenku sem nafouká akorát prach!“

„Když je tu takové dusno,“ postěžovala si. „Trochu vyvětrat by přece nezaškodilo.“

„Když je venku vedro, jak chceš větrat?“ namítl Joe.

Emily poslušně zavřela, přitom však nespokojeně zabručela. Tím si jen vysloužila další nesouhlasný pohled. Nejraději by na bratra zakřičela. Jemu se to mluvilo, když na rozdíl od ní nemusel nosit korzet a spodničku.

S nevolí se posadila zpět za šicí stroj. Pot se jí řinul po zádech a šněrovačka se spodničkou se lepily ke kůži. Na nohou měla praktické šněrovací kotníkové boty s kulatou špičkou a středně vysokými podpatky. Pravou rukou zručně roztočila kolečko a šlapáním do pedálu pak poháněla jehlu šicího stroje. Kolem dokola měla srovnané tmavé bavlněné nitě. Vypadaly jako roj stonožek.

Jimmy, nejstarší bratr, stál u velkého stolu a připínal stříhové předlohy na pruhy látky. Joe, druhý nejstarší, látku stříhal. Charlie, pouze o rok a půl starší než Emily, měl dnes nevděčnou úlohu žehlit rozpálenými žehličkami manžety a puky. Přitom i on uměl stejně jako ostatní členové rodiny zručně zacházet se šicím strojem.

Z druhé strany závěsu, oddělujícího dílnu od prodejny, se ozývaly hlasy. Otec právě obsluhoval stálého zákazníka firmy,

Winstona McMillana. Ten pán miloval lodě a mezi jachtaři z Perthu byl známou osobností. Objednal si sportovní sako – tmavomodré, s jemnými proužky, vnějšími kapsami a mosaznými knoflíky. William Scott mu ani nepotřeboval vzít míry; dávno je měl v evidenci zákazníků.

„Pane McMillane, je mi líto, ale sako si můžete vyzvednout nejdříve za měsíc,“ omlouval se Emilyin otec. „Máme plno objednávek, a jak jistě víte, klademe maximální důraz na kvalitu.“

„Hlavně když to stihnete do regaty na řece Swan. Je za pět týdnů,“ smířil se Winston s čekáním.

„Ano, regata je velká událost,“ přikývl William. „Už jsem na ni přijal několik objednávek. A spolehněte se, že všechny vyřídíme včas.“

Emily v duchu zaúpěla. Otec a bratři brali jednu zakázku za druhou a pokaždé šlo o oblek či sako. Pro ni to znamenalo jenom další hodiny dřiny v dílně. Přitom šít pánské obleky ji nebavilo. Úmorná práce!

Zakručelo jí v břiše. Mrkla na hodiny nade dveřmi – čas k obědu. Zvenku zaslechla, jak strýc Freddy opírá kolo o zeď dílny. Sotva otevřel dveře, zavál dovnitř horký vzduch a spolu s ním vůně obloženého chleba a koláčů, které strýc nesl v košíku.

„Nazdar, drahoušci!“ zvolal vesele. Jeho pozdrav zněl nezřídka melodramaticky – strýček Freddy byl excentrik par excellence, ale se zlatým srdcem. Obětoval soukromý život a osobní štěstí, aby bratrovi pomáhal vychovávat děti. Žertem si říkával „tetička“, a ne náhodou. Opravdu se vždycky choval jako milá teta. Dětem pomáhal radou i skutkem, vařil jim dobrá a zdravá jídla a udržoval dům v pořádku. Přesto všechna jeho péče Emily nevynahradily to, že jí moc scházela matka a společnost jiných žen.

Dnes měl na sobě proužkovanou hedvábnou vestu v křiklavých barvách, bílou košili s vysokým límcem a motýlkem, pumpky a dlouhé punčochy. Ale knír, obvykle zakroucený nahoru, jako by byl naškrobený, mu nyní na jedné straně povadle visel přes rty dolů. Emily málem vyprskla a všimla si, že i Jimmy tají smích.

„Strýčku Freddy, co je dneska k obědu?“ ozval se Charlie.

„Chleba, hovězí z konzervy a moje božská plněná rajčata,“ odpověděl hrdě Freddy. „Pak zajdu do obchodu s tabákem. Potřebuji nový humidor,“ dodal a proklouzl závěsem do krámu za bratrem.

„Něco takového je k užítu fakticky jedině strýci Freddy,“ zašeptal Charlie s úsměvem.

„Jen počkej, až se tam vepředu uvidí v zrcadle!“ sýčkoval Joe. Vzápětí k nim z krámu dolehl výkřik. Strýc podle všeho konečně také zjistil, že má knír pošramocený.

Emily se chopila příležitosti. „Já si na hodinu odskočím.“ Vstala a očekávala nevyhnutelnou reakci. Mezitím si narovnávala záda. Už předtím byla nervózní, jen když na tenhle okamžik pomyslela.

„Kam chceš jít?“ okamžitě vyzvídala Joe a tvářil se podezíravě.

„Nakoupit,“ odpověděla s potlačovanou zlostí.

„Musíš přece něco sníst,“ namítl.

„Dám si něco cestou.“

„Vždyť ti může Freddy nakoupit, co potřebuješ,“ navrhl Jimmy.

„Ten má svých starostí dost,“ vymlouvala se Emily s tlukoucím srdcem.

„Tak běž aspoň s ním. Určitě nebude mít nic proti. Stejně má namířeno jenom do trafiky.“

„Nepotřebuji, aby mě někdo hlídal!“ Emily se horko těžko ovládla, aby na bratra nekřičela.

„Neměla bys po městě chodit sama,“ poznamenal Joe přísně.

„Joe, po městě se pohybují stovky lidí. Sama tam určitě nebudu.“ Už už měla na jazyku *Vždyť mi je dvaadvacet let! Přestaňte se mnou zacházet jako s malým děckem!* Jenomže s tím by u bratrů nepochodila.

„Jsi mladá žena... Někdo by tě mohl obtěžovat a v takovém případě by ses neubránila,“ varoval ji Jimmy.

Emily jenom vzdychla.

„Nebuď tak naivní, Emily,“ přidal se Joe. „Ještě před několika lety byl Perth trestaneckou kolonií. Po městě se potlouká spousta kriminálníků propuštěných na podmínku a ty nemáš ani nejmenší ponětí o mužích. Kdyby si k tobě některý z nich

něco dovolil... Stačilo by, aby ti spletl hlavu, a dostaneš se do neštěstí, ani nebudeš vědět jak.“

Emily odolávala jeho pohledu. „Ale jakpak se mám něco dovědět o mužích nebo životě, když mám tři přehnaně starostlivé bratry?“

„Prostě na tebe jenom dáváme pozor,“ podotkl Joe. „Měla bys být vděčná, že máš bratry, kterým na tobě záleží.“

Emily toho měla právě tak dost. „Vděčná? Vděčná za to, že mě ani na chvilinku nespustíte z očí? Vděčná za to, že si na sebe nikdy nesmím vzít to, co bych chtěla a co se mi líbí? Budiž, klidně mě považujte za nevďěčníci, ale já bych si spíš přála, abyste mě nechali na pokoji.“

„Vidíš, už s tebou zase cloumají city,“ pustil se do ní Jimmy. „Pokud je nedokážeš udržet na uzdě před námi, co by se asi stalo, kdyby ti popletl hlavu nějaký darebák?“

Emily překypovala zlostí. „Jak mám udržet city na uzdě, když ani vlastním bratrům nemůžu říct, že si jdu nakoupit, aniž tím rozpoutám výslech? Člověk by uvěřil, že jsem se vám svěřila s plánem utéct do Evropy s bandou pobudů.“

„O takových věcech se nežertuje,“ zvolal Jimmy rozhořčeně.

„Přála bych si pár vagabundů poznat!“ vyhrkla Emily.

„Emily, já tě na nákup doprovodím,“ nabídl se Charlie.

„Ale já o doprovod nestojím! Prostě bych si chtěla jít nakoupit sama. Copak toho po vás vážně žádám tolik?“

Vtom se v dílně objevil otec. „Co se tu děje?“

„Emily se chce jít najíst do města,“ žaloval Jimmy.

Vrhla na něj zuřivý pohled. „Ráda bych se prošla po městě a prohlédla si výkladní skříně. No a cestou bych něco pojedla,“ uvedla to na pravou míru.

„Emily, budeme tě tady potřebovat. Dnes odpoledne se zastaví na zkoušku Aubrey Tucker a kalhoty od jeho obleku ještě nejsou hotové. Patří k našim nejlepším zákazníkům, tak ho rozhodně nesmíme zklamat. Kromě toho si myslím, že žádné tretky nepotřebuješ,“ kázal otec.

Emily pochopila, že boj prohrála. „No dobře. Nikam nepůjdu,“ ustoupila, ale hněv z ní nevypřchal.

Kalhoty pro Aubreyho Tuckera dokončila ve čtyři hodiny odpoledne. Jimmy jí vedle šicího stroje položil velkou hromadu další práce, jenže Emily neměla náladu pustit se do díla. Cítila se ještě víc omezovaná než kdy předtím, a protože v poledne ze samého rozčilení ztratila chuť k jídlu, ozval se nyní žaludek. Z prodejny slyšela, jak se Aubrey Tucker o něčem dohaduje s otcem. Kdyby bylo potřeba na novém obleku ještě něco upravit, hned by jí ho přinesl.

Z náhlého popudu se prudce zvedla ze židle, popadla kabelku a klobouk a kmitala k zadnímu východu.

„Kam tak pospícháš?“ zaskočil ji Joe zaraženě.

„Domů.“

„Ale vždyť jsou teprve čtyři!“

„Vím, kolik hodiny ukazují, už od šesti let,“ odsekla.

„Je ti snad špatně? Nemáme zavolat doktora?“

„Ne, nejsem nemocná,“ odvětila vyčerpaně.

„Tak na nás počkej. Půjdeme domů společně,“ nařídil jí Jimmy.

„Ne. Půjdu rovnou. Hned teď. Jsem... unavená.“ Možná mu měla jednoduše říct, že chce jenom trochu času pro sebe, jenže by to nepochopil. A bylo jí jedno, že to s trucovitým tónem poněkud přehnala. Měla před sebou jediný cíl: vypadnout z toho vězení, v němž se její život proměnil. Alespoň na hodinu. A tentokrát se už nenechala nikým zastavit.

Odhodlaně vyšla z místnosti, zavřela za sebou dveře a vykročila na ulici. Ani se neohlédla, ale i tak jí bylo jasné, že ji užaslí bratři pozorují oknem. Skoro čekala, že za ní jeden z nich doběží, a v duchu se viděla, jak ho kope do holeně.

Svůj vzdor hnala až do krajnosti. Místo aby šla domů, bloumala po ulici svatého Jiří a nakukovala do výloh. Kupodivu však nepociťovala chuť si něco koupit, ani si nevychutnávala pracně nabytou svobodu.

Kolem panoval čilý ruch. Emily si s obdivem prohlížela mladé dámy – šaty jim sahaly sotva po kotníky, na hlavách měly klobouky se širokou krempou. Emily si kladla otázku, zda se tyto ženy také cítí v mužském světě jako vězeňkyně.

A co ti kolemjdoucí mladí muži? Opravdu to jsou propuštění trestanci, a rádi by ji zneužili? Nesmysl, ale i kdyby někteří sku-

tečně neměli čisté úmysly, není lepší žít naplno a získat špatné zkušenosti, než si nechat život proklouzávat mezi prsty a neužít si žádné záby a vzrušení?

Bez cíle bloumala po ulicích a sklíčenost se prohlubovala. Jakou má před sebou budoucnost? Skončí jako stará panna, den co den shrbená v otcově dílně nad šicím strojem? Jimmy se nechal slyšet, že jí v pravý čas sežene vhodného manžela – možná dokonce krejčího, který by navíc přispíval k rozkvětu rodinného obchodu. Nadto ještě zjevně očekával, že z toho bude mít Emily nejen radost, ale dokonce mu za to bude vděčná. Ji to však děsilo. Žádné kladné emoce necítila. Bratr že by jí měl vybrat člověka, ke kterému by pak vzhlížela s láskou? A k tomu by ještě určil termín svatby? Nechtěl by jí také předepsat, kdy má porodit děti?

Od okamžiku, kdy Jimmy ten návrh vypustil z úst, už uplynuly asi dva roky. Tehdy Emily definitivně došlo, že postrádá svobodnou vůli a nikdy ji mít nebude, pokud zůstane v rodině a neosamostatní se. Ale jak z toho začarovaného kruhu uniknout? Kvůli chování bratrů neměla žádné přátele, kteří by ji mohli morálně podporovat. Vypadalo to beznadějně. Ocítla se v pasti.

Do očí se jí draly slzy. Raději odvrátila tvář směrem k nejbližšímu výkladu, aby ji skryla před zraky kolemjdoucích. Teprve po chvíli si všimla, že má před sebou nabídky zprostředkovatelný práce. Snažila se, aby na ní nikdo nepoznal, jak je zmatená. Ovládla se, utřela si slzy a vysmrkala se. Potom už věnovala pozornost nabídkám. Většina inzerentů hledala kuchaře, pomocnice v kuchyni, písáčky a kloboučníky. Náhle jí pohled utkvěl na jednom inzerátu.

Hledá se švadlena.

Při představě, že by pracovala jinde než v rodinném podniku, se Emily rozbušilo srdce. Jenomže ji opět dohnala skutečnost. Otec a bratři jí to nikdy nedovolí... Přesto zvědavě klouzala očima po inzerátu. Nabízené místo bylo na jedné obrovské dobytčí a ovčí farmě v odlehlém kraji zvaném Kimberley. Vzrušeně si text přečetla ještě jednou. Představovala si, jaké by bylo žít tisíce kilometrů daleko od Perthu... Myšlenky vířily hlavou jako splašené. Že by se tu naskytla možnost uniknout z dosahu rodiny? Ve vzdáleném Kimberley?

Emily odhodlaně vstoupila do zprostředkovatelny. Za pultem seděla hezká, mladá a velmi přívětivá zaměstnankyně. Představila se jako slečna Simmsová a sdělila Emily další podrobnosti. Například že inzerát už visí ve výloze dlouho, o místo se ještě nikdo neucházel a vedoucí zprostředkovatelny se rozhodl inzerát z výlohy stáhnout.

„Máte tedy o to místo zájem?“ zeptala se horlivě.

„Dost možná,“ odpověděla Emily. Jenom představa, jakou vzpouru začala plánovat, jí vyrážela dech. K tomu se přidával strach z podstatné změny. „Ale abych se mohla rozhodnout, potřebuji víc informací.“

„Nejlepší bude, když sepíšete dotazy přímo na adresu ranče North Bundaloon. Ale počítejte s tím, že na odpověď si počkáte několik týdnů, protože se pošta posílá lodí. Nějakou dobu to trvá. A potom musí někdo z farmy zajet do pobřežního města a poštu vyzvednout.“

„Udělám to.“ Emily si vzala lístek se jménem a adresou. Koneckonců, položit několik otázek nemůže uškodit. „A pokud se rozhodnu místo přijmout, jak se do Kimberley dostanu?“

„No, to se jede nejprve vlakem do Fremantlu a odtud se pluje lodí do Derby,“ vysvětlovala slečna Simmsová. „Tam by vás správce ranče nejspíš nechal vyzvednout.“

Už jen nástin této cesty zněl Emily dobrodružně. „A jak dlouho trvá plavba z Fremantlu do Derby?“

„To vždycky závisí na počasí. Takových šest až osm dní. Na této trase pasažéry zpravidla převáží Racek. Kdybyste o místo projevila zájem, oznamte to majiteli ranče nejlépe ihned, aby vám stihl zorganizovat další cestu.“ Slečna Simmsová napsala jméno lodi a jejího kapitána a podala lístek Emily.

„A jak seženu kontakt na kapitána? Jak se vlastně taková plavba objednává?“ vyptávala se Emily.

Slečna Simmsová se usmála. „Asi bude nejjednodušší, když vám ji rezervuji sama, až si rozmyslíte, zda to místo berete. Dejte mi pak vědět, a já se o všechno potřebné postarám.“

„To zní dobře,“ ulevilo se Emily. Vstřícnost slečny Simmsové ji potěšila a uklidnila.

Dva dny nato, když už šli všichni spát, Emily napsala Kitty McBrideové z farmy North Bundaloon.

Informovala ji, že šije už od útlého dětství a také navrhuje šaty a střihy. Dodala, že se o místo velmi zajímá, ale ráda by se dověděla víc. Hlavně ohledně ubytování na ranči. Na plat se nezeptala, peníze jí byly lhostejné. Větší význam pro ni mělo slušné ubytování, pravidelná strava a vyhlídka, že se konečně dostane k šití dámských šatů.

Jako odesílatele uvedla adresu Mabel Douglasové ze sousedství. Tahle stará dáma byla napůl slepá a trpěla těžkou artritidou. Většinou si poštovní schránku nevybírala sama, úkol převzala právě Emily, takže nyní měla příležitost nepozorovaně si vyzvednout vlastní poštu.

Po celou dobu, co čekala na dopis z neznámého světa vzdálené farmy, zmítaly Emily smíšené pocity. Stále dokola si zkoušela představit, jaké by to bylo, kdyby utekla od rodiny, a tím i jediného způsobu života, co zná, a skoro pokaždé se jí z toho dělalo špatně... Ale vzápětí, když se opět lopotila s pánskými kalhotami nebo sakem, se myšlenka na odchod do neznáma zdála lákavá a vzrušující. Přitom ani nevěděla, zda vůbec najde odvahu odejít. Nechtěla přece způsobit rodině nepříjemnosti, a už vůbec ne ji zklamat, a tak párkrát uvažovala, že paní McBrideové napíše, že zájem o místo ztratila. Jenomže potom se stalo něco, co jazýček vah prudce vychýlilo ve prospěch odjezdu.

Zhruba tři týdny po Emilyině dopisu paní McBrideové přivedl Joe do dílny jakéhosi muže. Zpočátku v tom Emily neshledávala nic zvláštního, neboť se občas stávalo, že si noví zákazníci chtěli prohlédnout dílnu. Poprvé pojala podezření, až když se mu nikdo nechystal vzít míry. Místo toho jej Joe přivedl rovnou k jejímu šicímu stroji a představil jí ho jako Hermana Wisemana.

Muž byl hodně malý, měl mastné prořídle vlasy, nos podobný velké skobě, ústa jako kapr a plné rty. Nad nimi se chvěl tmavý knír, podobný vypasené housence. Opravdu dobrá na něm byla jediná věc, a sice oblek.

Herman Wiseman se Emily hnusil už od prvního pohledu. Nepokrytě ji okukoval, a když se Joe začal holedbat její zruč-

ností v šití, nepochybovala, že je její podezření oprávněné. Bratr ji velebil záměrně. Choval se k tomu nepříjemnému malému muži, navíc přinejmenším dvakrát tak starému jako ona, jako by mu sestru nabízel coby nevěstu! Z té představy se jí dělalo na zvracení, mimoto ji popadl vztek. Měla co dělat, aby se ovládla.

Po návštěvě v dílně se pan Wiseman ještě chvíli bavil s jejím otcem a potom z krámu odešel.

Joe byl očividně spokojený sám se sebou.

„Emily, co na Hermana říkáš?“ zeptal se nedočkavě, ale vůbec jí nedal čas odpovědět a pokračoval, aniž alespoň částečně volil slova vhodná při choullostivém rozhovoru s dámou: „Je to krejčovský mistr, těší se vynikající pověsti a je majitelem domu.“

Emily nedokázala zastírat své pocity, byť jen proto, aby byl v rodině klid. „Pro mě za mě ať si vlastní klidně zámek a šije třeba osobně pro krále,“ vrčela. „Mě zkrátka nezajímá.“

„Byl by z něj báječný manžel,“ vysvětloval Joe trpělivě. „Mohl by posílit naši firmu. Díky jeho kapitálu by se konečně mohla rozrůst. Jen si to představ.“

Emily se vylekala. „Chcete mě provdat, jen aby se naše firma rozšířila?“ vybafla na bratra rozhořčeně. „Ne, Joe, k tomu se rozhodně nenechám donutit. Než si vzít takového muže, to raději budu celý rok den co den strkat ruku pod jehlu šicího stroje.“

Joe nevrle zamžoural. „Emily, už jsi zase melodramatická. Herman je vážně dobrá partie. Nic lepšího by tě nemohlo potkat.“

Emily byla bez sebe. Chce jí snad namluvit, že je dobrá leda tak pro muže jako Herman Wiseman? „Když je tak úžasná partie, jak říkáš, tak proč si ho žádná žena ještě nelapla? Času na to měly dost. Vždyť už není nejmladší.“

„Táhne mu na padesát, což je ideální věk na ženění. Je úspěšný, má dům a hromadu peněz... Znáám ho přes svého kamaráda Normana. Ten říká, že pokud jde o budoucí ženu, Herman byl vždycky vybíravý. Je tedy náročný, a to přece není žádná chyba.“

„Vzhledem k tomu, jak vypadá, by si radši velké nároky dělat neměl,“ rýpla si Emily.

„Víš, Emily, vnější krása se moc přeceňuje. Daleko důležitější je jistota. Vyjdi si s ním aspoň jednou a dej mu šanci. Táta s tím souhlasí. Pomalu nadchází čas, aby ses vdala, a z Hermana by byl určitě dobrý manžel. Zdáš se mu obstojná – tak bys měla projevit vděk.“

Emily údivem ztratila řeč. Pohledem hledala oporu u Jimmyho a Charlieho, ale nezdálo se, že by se jí chtěli zastat. Málem se z toho rozplakala. Naštěstí si zase vzpomněla na North Bundaloon. Najednou nepochybovala, že to místo přijme. A kdyby to nešlo jinak, klidně tam i doplave!

Dva dny nato konečně přišel toužebně očekávaný dopis. Odpověď Kitty McBrideové zněla spíš přátelsky než obchodně. Napsala, že v domácnosti žije s manželem, synem a třemi dospělými dcerami, a ty potřebují nové ošacení, protože od doby, kdy si nakoupily šaty v Perthu, již uteklo pět let. Vyhlídka, že by navrhovala a šila kompletní garderobu pro čtyři ženy, Emily nadchla. Paní McBrideová jí navrhla smlouvu na šest měsíců, skrovný plat, ubytování a stravu. Kromě toho by uhradila výdaje za plavbu Rackem. Doporučila, aby si Emily rezervovala lístek na cestu, která končí v Derby 18. listopadu. Jeden ze zaměstnanců ranče by na ni v městečku na pobřeží čekal a odvezl ji na farmu. Emily byla nadšená. Tenhle časový plán jí bezvadně vyhovoval.

Paní McBrideová jí také stručně popsala ranč a rozlehlé pozemky North Bundaloonu, kde se chovaly ovce a hovězí dobytek. Obytný dům stál na samotě asi čtyřicet kilometrů od Derby, které leží na severozápadním pobřeží. Paní McBrideová zdůraznila, aby se Emily připravila na to, že se na dobu platnosti smlouvy musí vzdát společenského života...

Emily se div nedala do hlasitého smíchu. Společenský život? Nebylo čeho se zříct. Ta žena neměla ponětí, jak Emily žije a jak touží po tom, aby konečně trávila hodně času s jinými ženami, daleko od bratrů a nevíтанého nápadníka! Kimberley se k tomu zdálo jako stvořené. I kdyby zatím jen na půl roku. Potom se zkrátka uvidí, jak dál.

Na druhý den Emily předstírala silnou bolest hlavy a pod záminkou, že jde domů, se chystala ven. Zamířila rovnou do zprostředkovatelný práce.

„Slečno Simmsová, tak já to беру!“ vyhrkla, sotva dorazila. „Paní McBrideová mi doporučila, abych cestovala Rackem, který má v Derby přistát 18. listopadu. Kdy vyplouvá z Fremantlu?“

Obličej slečny Simmsové se rozzářil. „To mám radost za vás! Už jsem se informovala – pro případ, že byste projevila zájem. Rack odplová z Fremantlu 12. listopadu dopoledne. Stihnete to?“

„Myslím, že ano,“ přikývla Emily a srdce jí prudce tlouklo.

„Když vyjedete ráno prvním vlakem do Fremantlu, budete v přístavu včas. Někdy kolem desáté.“

„To zní dobře,“ řekla Emily optimisticky.

Raději ani nedomýšlela, co by se stalo, kdyby se bratrům nebo otci doneslo, co má za lubem. Musí se co nejvíc ovládat, i když je tak rozčilená, že se to zdá nemožné. Těch málo praktických příprav, jako je například balení, musí provádět ve vši tajnosti. Nebude to lehké, ale zvládnout se to dá. Naštěstí ušetřila skrovné kapesné, které za poslední roky dostala, a tak má trochu naspořeno. Nic a nikdo jí nezabrání, aby se za necelé dva týdny nalodila na Racka.

Odhodlaně se obrátila ke slečně Simmsové. „Mám ještě jednu otázku: Ráda bych si s sebou vzala vlastní šicí stroj, jenomže ho pochopitelně neunesu, je moc těžký. Je nějaká možnost, jak ho dopravit do přístavu?“

Slečna Simmsová se mile usmála. „To by neměl být problém. Můžete ho zabalit do bedny?“

„Samozřejmě,“ řekla Emily s úlevou. Nějakou vhodnou příležitost už najde. Nejlépe v době, kdy v domě nebude nikdo jiný.

„Dobrá, tak nechám bednu krátce před termínem vyzvednout a odvézt do přístavu. Jak by se vám to hodilo 11. listopadu? Vychází to na pátek.“

Emily krátce kývla. Každý pátek dopoledne, zatímco ona pracovala v krejčovské dílně, chodíval strýc Freddy na týdenní

trh. Mohla by jeho nepřítomnosti využít a nějak dostat šicí stroj z domu. „Stroj bude připravený k vyzvednutí o půl desáté. Šlo by to?“

Slečna Simmsová se souhlasně usmála. „Výborně. Vyřídím to kapitánovi Racka. Nyní potřebuji už jen vaši adresu.“

Emily hned začala kout plán, jak zabalit šicí stroj. Rychle se rozhodla podniknout v neděli riskantní kousek. Celá Scottova rodina měla ve zvyku každou neděli společně chodit na bohoslužbu, takže by si jejího počínání nikdo nevšiml. Naoko se připravovala na cestu do kostela, ale na poslední chvíli si stěžovala na bolení hlavy – tak jako v poslední době již mnohokrát. Takové nečestné jednání jí bylo proti srsti, ale účel světi prostředky. A tady šlo o její budoucnost. Otec a strýc Freddy si dělali velké starosti kvůli jejímu zjevně se zhoršujícímu zdravotnímu stavu a donutili ji, aby jim slíbila, že co nejdřív zajde k lékaři. Nezpěchovala se, neboť věděla, že jsou její dny v Perthu sečteny.

Jakmile všichni ostatní z domu vypadli, zašla do sklepa a chopila se starého šicího stroje, co tam ležel už léta a nikdo ho nepostrádal. Do rohu sklepa posunula bednu a šicí stroj do ní uložila. V následujících dnech se sice ustavičně bála, že její ukrytý stroj někdo objeví a bude jí klást nepříjemné otázky, ale nic takového se nestalo.

Když konečně nadešel pátek, měla nervy napnuté k prasknutí. V první řadě musela doufat, že se zbaví bratrů a otce, a potom doufat, že i strýc Fred odejde z domu včas, tak aby bednu nechala nepozorovaně odvézt. Obyčejně chodívali Emily, její otec a bratři do obchodu společně pěšky, protože byl vzdálený pouze několik ulic. William Scott otvíral šest dnů v týdnu každé ráno ve tři čtvrtě na devět a stávalo se, že zákazníci už čekali před vchodem.

Nebylo žádným tajemstvím, že Emily každé ráno potřebuje hodně času. Tohle páteční ráno však záměrně předstírala, že za-